

Nanni

-részlet-

Ahogy kihúzták szépre hajtogatott ruhák közül azt a bizonyos kéket, valami váratlan történt. Olyan, ami mindkettejüket meglepte. Valahogy, a kék ruhával együtt kicsúszott egy másik is, és úgy hullott a padlóra a lábuk elé, mint valami szárnyaszegett pillangó.

- Hát ez? Ez mi lehet? Anya, én ezt még sohasem láttam – és már kezdték is szétbontogatni.

- Csodaszép! De én sem ismerem. Nem is ő varrta, látom rajta.

A fény felé tartották, először az anya, azután a lánya. A leheletfinom selyem anyagon úgy sütött keresztül a napfény, mint valami könnyű tavaszi hajnalban a mező feletti párán. Szabása sudár volt, derékban szűkített, térd alá érő. Szinte látszott benne az ízig-vérig NŐ erotikus atmoszférája.

- Nézd csak! Van ott rajta valami! – a lány levette a ruha alsó szegésérhez gombostűvel odatűzött apró cédulát. – „Szeretettel, a Te Antid 1956 május 19.” Május tizenkilenc. Ez a születésnapja.

- Anti, az Ő Antija? Anyának volt egy Antija?

- Á, az nem lehet. Nanni boldog volt nagyapával, miért kellett volna neki bárki más?

- Én ezt nem értem – fakadt ki az asszony, hirtelen mozdulatlan a szekrényhez fordult, és remegő idegességgel túrta be mindkét kezét a ruhák közé. Szinte az első mozdulat után megdermedt. Kezei lassan, részegen vánszorogtak elő, bennük, mint valami pergamenek, elsárgult kötegbe kötve egy csokor levél.

- Megtennéd? – nyújtotta át a lánynak.

A teljes szöveg elérhető a Kézműves irodalom részeként, további részletek a www.zsenart.hu/ntp.html oldalon.